

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobkyně **K. C.**, narozená X.
státní příslušnost Ruská federace
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2025, č. j. OAM-1195/ZA-ZA11-P15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřípustnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Ačkoliv se jedná o opakovanou žádost, uvedla žalobkyně vedle již uplatněné argumentace i nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, kterým žalovaný nevěnoval

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dostatečnou pozornost, meritorně se jimi nezaobíral a řízení zastavil v situaci, kdy žalobkyni hrozí nebezpečí z důvodu X.

3. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany nejprve dne 9. 3. 2022 a následně opakovaně dne 8. 9. 2024. Je občankou Ruska, v domovském státě se účastnila demonstrace proti válce na Ukrajině. Její X. pochází z této země, a cítí tak s napadeným státem určitou sounáležitost. Žalobkyně dále zmínila pronásledování, kterému čelila v době, kdy pracovala ve státní porodnici a bylo jí zakázáno projevovat jakékoliv protirežimní názory. V této souvislosti byla propuštěna vedoucí, jíž se žalobkyně zastávala, a tak pochopila, že nemá smysl zůstat v Rusku a přesídlila do Česka. Zde má funkční zázemí, bydlí tu se X., který o mezinárodní ochranu rovněž žádá. Povolání do války hrozí oběma, X. kvůli neabsolvování branné povinnosti, žalobkyni kvůli povolání zdravotnice. S politikou své země nesouhlasí. V posledních letech žije v X., v Rusku kvůli tomu čelila diskriminaci, kterou její X. V ČR se nijak diskriminována necítí, zmínila X., která X., stejně jako X.
4. Rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné, není pravda, že by nevykazovala protirežimní činnost v domovském státě. Měla se do ní zapojit nejen účastí na demonstraci, ale i zastáním se propuštěné vedoucí. Protiválečné postoje jsou v Rusku trestány, dle tamní legislativy je trestné znevažovat pozici armády, hrozí za to nepodmíněný trest odnětí svobody. Žalobkyně si osvojila český hodnotový systém. Rusko sleduje aktivity svých občanů v zahraničí, obává se, že by mohla být ona i X. odvedeni do armády, čímž by byla nucena bojovat za hodnoty, které se jí přičí, a vystavila se u toho riziku újmy na zdraví nebo životě. Vedle toho namítá, že zajištěný podkladový materiál se nevěnuje právní úpravě postihu její protiválečné činnosti nebo smýšlení, a není tak jasné, jaké tresty hrozí jí, resp. X., a odkázala při tom na skutkově identickou věc řešenou v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 19 Az 16/2023-21. Jelikož má X. z Ukrajiny, považuje za vysoce nevhodné, aby se účastnila bojů proti ní. Nemůže být nabádána k návratu do domovského státu, kde jí zjevně hrozí nebezpečí.
5. Dále uvedla, že se cítí být pronásledována z důvodu X. Pravdivost její výpovědi byla potvrzena X. Napadené rozhodnutí se situací X. v Rusku věnuje pouze povrchně. Za X. jí hrozí azylově relevantní postih. Je nezbytné nejprve posoudit pozici X. v Rusku, z provedeného dokazování (a to i z podkladů vytvořených žalovaným) plyne, že jsou X. v zemi původu stále diskriminováni, v zemi přetrvávají vůči těmto lidem hluboké předsudky, podporované „antipropagační“ legislativou.
6. Žalobkyně X. při pobytu v ČR neskrývá. Je otázka, zda by tomu tak mohlo být i v Rusku, opatřené podklady dávají jasně negativní závěr. I když není X. v domovském státě trestná, její projevy nezákonné jsou, je postavena mimo zákon. Podobná akce jako X. byla zakázána, X. fungují v ilegalitě. Je nezbytné nejprve (1) objektivně zhodnotit postavení X. v Rusku, (2) zodpovědět otázku X., (3) posoudit relevanci obav. Odůvodnění rozhodnutí nenabízí přesvědčivé zhodnocení postavení X., schovává se za fráze, že situace se zlepšuje, a rezignuje na posouzení X. I když X. nelze lékařsky přezkoumat, žalobkyně před správním orgánem X. netajila. Nelze po ní spravedlivě požadovat, aby se za X. styděla a maskovala ji, neboť projevem svobody je právě její otevřená realizace.
7. Navrhla, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Vyjádřila přání v ČR zůstat do doby, než bude posouzena žádost jejího X.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný úvodem svého vyjádření uvedl, že žádost je již druhou v pořadí. Dále zmínil, že X. byla žalobkyni známa již v době prvního řízení, což sama potvrdila, a nejde tak o skutečnost objektivně novou. Žalovaný se zabýval i možnou změnou poměrů v zemi původu a uzavřel, že v Rusku nedošlo od doby pravomocného rozhodnutí o první žádosti, případně od skončení soudního přezkumu tohoto rozhodnutí, k žádné azylově relevantní změně. Nemá za to, že by se tu objevily závažné nové skutečnosti. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 8. 9. 2024. Údaje k této žádosti poskytla dne 12. 9. 2024. Uvedla, že politické přesvědčení nemá, členkou žádné strany nikdy nebyla, ve vlasti se neangažovala, s výjimkou jedné účasti na protestní akci dne 27. 2. 2022 na ulici X. v X. Má X., který také žádá o mezinárodní ochranu, z vlasti vycestovali společně, na české území vstoupili v březnu 2022. O mezinárodní ochranu již žádala v roce 2022. Její zdravotní stav je bez omezení. Uvedla, že důvody, pro něž o mezinárodní ochranu žádala poprvé, trvají. Je proti válce na Ukrajině, kterou Rusko vede. Byla na výše uvedené protestní akci. Měla problémy v práci, vyjádřila podporu své propuštěné vedoucí a v reakci na to jí bylo naznačeno, že „půjde brzo za ní“. Jako zdravotník může být též povolána do armády v případě, že by se do Ruska vrátila. Tyto důvody uvedla, zdůraznila však, že hrozba povolání je nyní vyšší než v roce 2022. Novým důvodem je, že za posledních 14 let měla X. Během posledních 12 let, co žila v Rusku, sledovala, jak vzrůstá násilí vůči X., a to jak ze strany státních orgánů, tak od ruské společnosti. X. proto vždy tajila. Na dotaz, proč tuto skutečnost neuvedla již v řízení o předchozí žádosti, odpověděla, že to nepovažovala za zcela podstatné, a styděla se. Navykla si tuto skutečnost tajit, protože pracovala ve státní porodnici s ženami a malými dětmi. V prosinci 2023 vrchní soud v Rusku stanovil, X. je extremistické. Kdyby jí někdo ublížil, nedostane se jí policejní ochrany. X. navázala i v ČR, s X., a to od srpna do prosince 2022. Snažila se jej obnovit, ale nepovedlo se to, X. X. jej potvrdí. Obává se, že v případě návratu do Ruska někdo prozradí X., a bude se tam potýkat s nenávistí a pronásledováním. Odpor ruské společnosti X. je ohromný. Policie nebude konat, všichni X. mají nálepku extremistů, již dnes jsou lidé z důvodu X. pokutováni a vězněni. Sousedé by například mohli oznámit, že X. V roce 2023 si X., X., sáhla na život kvůli šikaně na pracovišti z X., kterou netajila. X. O sebevraždě se dozvěděla od X. a X., ti jí tento motiv potvrdili. I ona se proto bojí.
10. Ve správním spise je založeno ručně psané vyjádření X. ze dne 12. 9. 2024, podle kterého se s žalobkyní X. X. Scházely se do X. 2022. V průběhu roku 2023 se nevidaly, kontakt obnovily o rok později. Jejich X., X. X. Vnímá, že na X. má vliv i nestabilní pobytová situace žalobkyně. Vyjádřila obavu, že by mohla být žalobkyně v Rusku stíhána za X. Myslí si, že je pro ni zásadní pocit bezpečí a stability. To je právo každého člověka.
11. Dále se ve spise nachází i první rozhodnutí ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-VL14-2022-I (dále jen „první rozhodnutí“), jímž žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Důvodem žádosti byla obava z nemožnosti nalézt zaměstnání v oboru, pocit nebezpečí v domovské zemi v souvislosti s tamní politickou situací a obava z postihu z účasti na demonstraci.

Žalovaný ve vztahu k možnostem udělení azylu uvedl, že žalobkyně nebyla relevantním způsobem pronásledována, neboť na protiválečné demonstraci byla jednou, zvláštní funkci na ní neplnila a dlouhodobá absence v zaměstnání, která ve skutečnosti k jeho ukončení vedla, by byla důvodem propuštění kdekoliv na světě. Nebyl tu ani důvod, aby se obávala diskriminace své osoby z azylově relevantních důvodů, v Rusku se jim se X. žilo dobře, původně odcházet nechtěli, když se k tomu rozhodli, bylo jim umožněno bez problémů vycestovat. Ohledně tvrzení, že je zdravotnice, a tedy jí hrozí povolání do armády, žalovaný konstatoval, že služba v armádě je legitimní státoobčanskou povinností. Dále se věnoval možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně nezmínila, že by jí trest smrti hrozil, v zemi navíc platí moratorium na jeho výkon, i když jej za určité typy těžkých zločinů uložit stále lze (válečné zločiny, terorismus, vražda). Žalobkyně též neměla mít ve vlasti problémy se státními orgány, z nichž by bylo možné dovodit, že jí hrozí mučení nebo jiné nelidské či ponižující zacházení, žalovaný odkázal na odůvodnění neudělení azylu z důvodu důvodné obavy z pronásledování výše. Ohledně hrozby v podobě ozbrojeného konfliktu žalovaný uvedl, že situace ve většině Ruska je stabilní a žalobkyně nepochází z oblastí hraničících s Ukrajinou, kde může k ojedinělým incidentům docházet. Nedovodil ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, které by vycestování znemožňovaly.

12. Žalovaný si též opatřil jako podklad dvě zprávy o zemi původu. Z Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. 7. 2024, vyplývá, že Rusko je sice formálně federací, nicméně politický systém je de facto silně centralizovaný a výkonná moc je koncentrována v rukou prezidenta. Obě komory parlamentu jsou v praxi závislé na moci výkonné. V posledních parlamentních volbách zvítězila pro-prezidentská strana Jednotné Rusko. V září 2023 se konaly místní a regionální volby, a to i na okupovaných částech Ukrajiny. Žádné z těchto hlasování nesplnilo mezinárodní standardy, především z důvodu vměšování úřadů a manipulace s volebním procesem. V březnu 2024 získal Vladimir Putin svůj pátý prezidentský mandát ve volbách, které podle představitelů EU a dalších zemí nebyly ani svobodné, ani spravedlivé. Výsledky hlasování na okupovaných částech Ukrajiny tato organizace neuznala. Vláda nepřijala odpovídající opatření k identifikaci a potrestání těch členů ozbrojených složek, kteří se mohli dopustit porušování lidských práv. Rusko je členem OSN a přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, stejně jako je smluvní stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejího protokolu z roku 1967. Ústava a další zákony zakazují mučení, nicméně nadále existují detailní a důvěryhodné zprávy o takových případech. Oběťmi jsou především protirežimně orientované osoby, v souvislosti s invazí na Ukrajinu i protiváleční aktivisté, dále příslušníci náboženských a sexuálních menšin. Ve většině případů se pachatelé nic nestane. I když stále lze uložit trest smrti, není od roku 1996 v praxi uplatňován. Jeho alternativou se stalo doživotní odnětí svobody. Zákon garantuje svobodu pohybu uvnitř země, nicméně ta je podmíněna držením tzv. vnitřního pasu a úřady často odpíraly pomoc tomu, kdo tento dokument neměl. Vycestování do zahraničí je omezeno u osob porušujících soudní rozhodnutí, dále u podezřelých, odsouzených, s nesplacenými dluhy nebo s přístupem k tajným informacím. Omezeno je i cestování vojáků a státních zaměstnanců. Přestože ruské orgány do jisté míry spolupracovaly s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, stát původu těmto osobám obecně ochranu negarantuje a ty tak mohou být obětí špatného zacházení, dosahující až refoulementu. Armáda se snažila do svých řad

naverbovat migranty ze Střední Asie, před čímž země v tomto regionu své občany varovaly. V roce 2014 Rusko protiprávně anektovalo Krym a jeho jednotky začaly operovat na Donbasu na východě Ukrajiny. Plnohodnotnou invazi tato země zahájila v únoru 2022, ruské jednotky se dopustily řady činů, které jsou vyšetřovány mimo jiné Mezinárodním trestním soudem jako válečné zločiny. Kromě Ukrajiny byl domovský stát žalobkyně zapojen ještě do dalších vojenských konfliktů (např. v Sýrii) či tzv. zamrzlých konfliktů (např. Podněstří, Abcházie a Jižní Osetie). Do těchto ozbrojených střetů se zapojovaly s vědomím a podporou státu i soukromé žoldnéřské skupiny.

13. Z Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 8. 7. 2024, se podává, že informace obsažené v této zprávě žalovaný zjistil od jedné české neziskové organizace fungující v zemi původu, dvou ruských obdobných organizací a jednoho novináře z této země. Podle oficiálních statistik podnikli ruští občané přes 27 milionů cest do zahraničí, v meziročním srovnání jde o vzestup. Počet osob, které Rusko opustily v mezidobí mezi invazí 24. 2. 2022 a vyhlášením mobilizace dne 21. 9. 2022, se odhaduje na 700-920 tisíc osob, do země se vrátila krátkodobě nebo dlouhodobě až čtvrtina z nich. Hovoří se o tzv. kyvadlové migraci, kdy občan cestuje za specifickým účelem (vyřízení dokladů, prodej majetku) a následně se do zahraničí vrací. Největším problémům čelí aktivisté a specificky též IT specialisté, které se ruské orgány snaží nalákat zpátky na výhodné platové podmínky. Pohraniční služba spadá pod Federální bezpečnostní službu a jako taková má k dispozici údaje o aktivistech během pasové kontroly, podle dalšího zdroje má tato složka přístup k seznamu hledaných osob. Občané, kteří nepatří mezi místně nebo celostátně známé aktivisty, zvýšeným systematickým kontrolám nečelí. Na jaře 2024 se objevily informace o dodatečném dotazování. Bylo zjištěno, že ruské orgány požadují na některých hraničních přechodech vyplnění dotazníku ohledně vztahu k Ukrajině a příbuzenstvu tam. Osoby vracějící se ze zahraničí nejsou systematicky vyslýchány, nejde-li o odpůrce režimu. Ti však znají mnohem lépe svá práva. Před vstupem si tito lidé mažou příspěvky a konverzace na sociálních sítích. Případnému dotazování mohou čelit i pracovníci v IT sektoru. Podle více zdrojů nemají ruské bezpečnostní složky kapacitu kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích. Podle oficiální soudní statistiky se dokonce počet stíhaných z tohoto důvodu snižuje, týká se nicméně jak aktivistů, tak obyčejných lidí. Objevily se případy kriminalizace i relativně dávné online aktivity. Neexistuje databáze, která by shrnovala represe proti navrátilcům. Mediálně nejznámější případ stíhání po krátkodobém pobytu v zahraničí se týkal opozičního politika Vladimira Kara-Murzy. O kontrolách mobilních telefonů existují jen kusé informace, systematicky se týkají jen vybraných kategorií osob. Na některých přechodech mají pohraničníci relativně vyspělou techniku, jinde je vybavení primitivnější. Na velkých kontrolních bodech (např. letiště Šeremetějevo v Moskvě) není na takové podrobné lustrace čas. Objevila se informace, že tyto kontroly lze obejít cestou přes Bělorusko.
14. Žalovaný vydal dne 10. 3. 2025 napadené rozhodnutí, v něm uvedl, že důvody žádosti jsou, pokud jde o strach z povolání do armády a obavu z postihu za politické názory, totožné s důvody, které žalobkyně uvedla již v řízení o své první žádosti, a v opakovaném řízení je tak již zkoumat nelze. Ohledně X. žalovaný uvedl, že bylo nejen právem, ale i povinností udat tuto skutečnost v řízení o první žádosti, neboť jí tato okolnost byla objektivně známa a jejímu uvedení nic nebránilo. Má za to, že takový postup je ze strany žalobkyně účelový. Závěrem zmínil, že v Rusku nedošlo od doby,

kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Důvody pro opakované věcné posouzení neshledal, naopak uvedl, že zákonné podmínky pro zastavení řízení byly naplněny.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila a žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 10a odst. 1 zákona o azylu *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, (...) e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
17. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *„[j]e-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“*
19. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu *„[n]ení-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.“*
20. Podle § 25 zákona o azylu *„[ř]ízení se dále zastaví, jestliže (...) i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
21. Soud v projednávané věci posuzoval, zda byly naplněny podmínky pro postup podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* Dále soud v tomto rozsudku uvedl, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož

prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Na tento rozsudek navázala i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, a ze dne 5. 11. 2020, 6 Azs 145/2020-34).

23. Obecně tedy platí, že povinností každého žadatele je tvrdit všechny rozhodné skutečnosti co nejdříve, již napoprvé. Možnost přihlížet k později uvedeným skutečnostem zákon o azylu limituje. V řízení o opakované žádosti, jakož i v řízení před soudem, je obecně lze uvést pouze tehdy, nastaly-li tyto okolnosti později, nebo je žadatel bez své viny nemohl uvést.
24. Ve vztahu k soudnímu přezkumu správního řízení pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, zdůraznil, že *„[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice (...) nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“* Není tedy zásadně možné azylový příběh „takticky“ rozkládat a „schovávat“ si určité informace do dalších fází řízení, včetně soudního. V takovém případě se žadatel vystavuje nebezpečí, že žalovaný řízení podle § 10a odst. 1 písm. e) spojení s 25 písm. i) zákona o azylu téhož zákona zastaví.
25. Uvedený závěr korigoval v téže věci Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 425/16, kdy dovodil, že *„[e]xistuje řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před ministerstvem jako orgánem prvního stupně. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele. Mezi ospravedlnitelné důvody patří například: dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou.“*
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024, č. j. 5 Azs 142/2024-30: *„[d]alším důvodem pro připuštění nových tvrzení před soudem dle nálezu Ústavního soudu je kulturní odlišnost země původu či země ze které stěžovatel pochází; zda je možné před správními orgány určité názory běžně projevovat či žadatel mohl cítit důvodné obavy z jejich vyjádření. Ospravedlnitelným důvodem pro nesdělení relevantních informací před správním orgánem také může být, že žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu.“*

27. Žalobkyně namítala, že byla ve vlasti X. a napadené rozhodnutí se problematice postavení této komunity věnuje pouze povrchně, i když jsou tito lidé v Rusku diskriminováni, odůvodnění rezignuje na posouzení X.
28. Žalobkyně ve sdělení údajů k žádosti uvedla jako novou skutečnost X., během života v Rusku sledovala, kterak nenávist vůči X. narůstá. Během posledních 14 let X. Žalobkyně si navykla X. tajit, činila tak po dobu pobytu v domovské zemi vždy, styděla se tuto informaci uvést. Rovněž nepovažovala tento údaj za podstatný pro řízení o udělení mezinárodní ochrany.
29. V projednávané věci bylo třeba posoudit, zda za těchto okolností měl žalovaný povinnost přijmout opakovanou žádost žalobkyně k meritornímu posouzení, tedy zda tvrzení X., jehož opožděné uplatnění žalobkyně zdůvodnila studem a dlouhodobým skrýváním, představuje novou skutečnost, kterou žalobkyně nemohla bez své viny uvést již v předchozím pravomocně ukončeném řízení.
30. Podle rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 6 Azs 145/2020-34, tvrzení X. je nutno ve kterékoli fázi řízení považovat za citlivé sdělení a je nutno je posuzovat se zvýšenou mírou pozornosti a empatie. Nejvyšší správní soud v této souvislosti vzpomenu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, který se týkal uvedení nových důvodů pro udělení mezinárodní ochrany (až) v řízení před soudem, vyslovil závěr, že existuje i řada ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní skutečnosti již v řízení před žalovaným (aplikováno na zde posuzovanou věc již v řízení o první meritorně projednané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), mezi něž může patřit například i stud či trauma. Ačkoliv se případ, který řešil Ústavní soud, liší procesním stádiem, ve kterém žadatel uplatnil nové skutečnosti, je závěr Ústavního soudu přiměřeně použitelný i na řízení o opakované žádosti.
31. Z citované judikatury je zřejmé, že X. je specifickou skutečností, u které při posuzování, zda jde o novou skutečnost, kterou žadatel nemohl bez své viny uvést v prvním řízení, musí být při zkoumání „viny“ přihlédnuto k důvodům, pro které je žadatel neuvedl v řízení o první žádosti. Stud přitom mohl představovat takový ospravedlnitelný důvod, pro který se žadatelka mohla zdráhat tuto jinak azylově relevantní skutečnost uvést již v dřívějším řízení o udělení mezinárodní ochrany.
32. Žalobkyně k vysvětlení, proč X. neuvedla dříve, vysvětlila, že *„to nepovažovala za zcela podstatné, a styděla se, navykla si tuto skutečnost tajit, protože pracovala ve státní porodnici s ženami a malými dětmi“*.
33. Soud konstatuje, že důvody tvrzené žalobkyní nijak nevysvětlují, proč žalobkyně tyto okolnosti neuvedla alespoň v pozdějších fázích řízení o její první žádosti. Žalobkyně z vlasti vycestovala dne 2. 3. 2022, do ČR přicestovala dne 7. 3. 2022 na základě cestovního dokladu a X. víza vydaného X., o mezinárodní ochranu prvně požádala dne 9. 3. 2022, první rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 12. 2023. 21. 1. 2024 pak udělila plnou moc svému advokátovi a téhož dne podala žalobu k Městskému soudu v Praze. Z prvního rozhodnutí žalovaného i z obou soudních rozhodnutí, je zřejmé, že se všechna obavami žalobkyně v mnoha směrech podrobně zabývala. V soudním řízení byla žalobkyně zastoupena advokátem dle vlastního výběru, a to jak v řízení před Městským soudem v Praze, tak i před Nejvyšším správním soudem. Z vyjádření žalobkyně nijak nevyplývá, proč pro svůj stud neuvedla X. ani před soudy (Městský soud v Praze rozhodoval dne 22. 5. 2024, Nejvyšší správní soud dne 22. 8. 2024), a v čem se situace změnila dne 8. 9. 2024,

kdy podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pohovor byl s žalobkyní proveden dne 16. 3. 2022, první rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno až 14. 12. 2023, pokud by žalobkyně pociťovala stud při pohovoru, měla velmi dlouhou dobu na jakékoliv doplnění své žádosti. Zároveň žalobkyně neprožila žádné trauma, mučení, X. násilí ani pronásledování z důvodu X., není zranitelnou osobou. Žalovaný také v řízení o první žádosti v ničem nepochybil, z prvního rozhodnutí je zřejmé, že pohovor s žalobkyní byl proveden pečlivě a detailně, nic nenasvědčuje, že by jí bylo znemožněno sdělit podstatné skutečnosti svého příběhu. Zároveň žalobkyně v řízení o druhé žádosti výslovně uvedla, že již během posledních 12 let, co žila v Rusku, sledovala, jak vzrůstá násilí vůči X., a to jak ze strany státních orgánů, tak od ruské společnosti. Za této situace není zřejmé, proč tento aspekt nepovažovala za důležitý v řízení o první žádosti. Žalobkyně se teoreticky mohla v řízení před správním orgánem domnívat, že jí k získání mezinárodní ochrany stačí účast na demonstraci a obavy z narukování do armády, nicméně negativní rozhodnutí žalovaného ji mělo vést k vyložení všech důvodů, které by mohly být azylově relevantní, alespoň v řízení před soudy při přezkumu prvního rozhodnutí žalovaného.

34. Žalovaný posoudil důvody tvrzené žalobkyní pro podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, s ohledem na všechny okolnosti, postup žalobkyně shledal jako účelový s cílem dosáhnout na opětovné projednání své žádosti meritorně. Žalobkyně zastoupená advokátem pak v rámci podané žaloby neuvádí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jinému závěru. Žalobkyně na tvrzení žalovaného o účelovosti postupu nereaguje, nepředkládá žádné logické zdůvodnění svých kroků, není pak úlohou soudu argumentaci za žalobkyní domýšlet. Již Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 7 Azs 106/2024-44 upozornil žalobkyni, že obsah, rozsah a kvalita podání předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu.
35. Tríštění azylového příběhu soud považuje za nežádoucí, od podání žádosti žalobkyně dne 7. 3. 2022 do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 22. 8. 2024 uplynulo zhruba 2,5 roku, kdy státní orgány ČR případ žalobkyně projednávaly a posuzovaly, žalobkyně se vzápětí o několik dní později domáhá dalšího meritorního přezkumu. Soud má za to, že i tvrzený stud je třeba posuzovat v kontextu situace, např. v odkazovaném rozsudku č. j. 6 Azs 145/2020-34 bylo tvrzeno, že se stěžovatel (žadatel) ostýchal hovořit o X. před arabským tlumočnickem, žalovaný uvedl, že žalobce mohl tuto skutečnost sdělit již v předchozím řízení v jiném než arabském jazyce, Nejvyšší správní soud pak tento závěr potvrdil, kdy uvedl, že okolnost, že jde o informaci týkající se intimní sféry stěžovatele a že se ostýchal o ní hovořit před arabským tlumočnickem, nemůže v tomto případě sama o sobě omluvit, že ji neuplatnil včas, a to zejména pokud stěžovatel mohl již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalovanému zprostředkovat toto sdělení v jiném jazyce.
36. Ve vztahu k X. tak soud uzavírá, že tato otázka sice nebyla předmětem zkoumání v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak ze zaviněných důvodů na straně žalobkyně. Soud má pochopení pro motivaci žalobkyně zůstat v ČR do doby, než bude rozhodnuto o žádosti o udělení mezinárodní ochrany jejího X., pro tyto účely je však nutno využít institutů zákona o pobytu cizinců.
37. Žalobkyně dále namítala, že vykazovala protirežimní činnost (účast na demonstraci) a hrozí jí v domovské zemi pronásledování za uplatňování politických práv, použité

podklady se nevěnují postihu této činnosti, není jasné, jakým trestem je potenciálně ohrožena žalobkyně a její X. Hrozí ji povolání do bojů na Ukrajině.

38. Popsané protirežimní činnosti a tvrzeným následkům (propuštění ze zaměstnání) se žalovaný věnoval ve svém prvním rozhodnutí a neshledal je azylově relevantní. Žalobkyně ve své druhé žádosti tyto důvody zopakovala, ve vztahu k možnému povolání do armády dodala, že „*v současné době je tato otázka stále více aktuální, s ohledem na vývoj války*“ a že „*hrozba povolání do armády je vyšší, než byla v roce 2022*“. Toto tvrzení je zcela obecné, není zřejmé, jaké nové skutečnosti v souvislosti s obavami žalobkyně měly po ukončení projednání její první žádosti nastat a z jakého důvodu by mohly zvyšovat šanci na získání mezinárodní ochrany. Žaloba pak v souvislosti s protirežimní činností a hrozbou k povolání k bojům na Ukrajině na popis nových skutečností zcela rezignuje, závěry žalovaného o absenci nových skutečností v souvislosti s protirežimní činností a hrozbou povolání do armády nebyly nijak konkrétně zpochybněny.
39. Lze dodat, že první rozhodnutí žalovaného bylo soudy přezkoumáno. Zdejší soud žalobu proti rozhodnutí ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-281/ZA-ZA10-VL14-2022-I, zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval, že se žalobkyně účastnila jedné protiválečné demonstrace v Moskvě, přičemž se nedostala do osobního kontaktu s policií. Za několik dní, během kterých nebyla policií kontaktována, odcestovala ze země. Zároveň nesdělila žalovanému, že by ji policie vyhledávala následně, protože ze správního spisu plyne, že je v kontaktu se správcovou domu v Moskvě, v němž vlastní jeden z bytů, která kontroluje její poštovní schránku a která jí poslala fotografii předvolání na vojenský komisariát (adresovaný X.). Ruská policie nedoručovala žalobkyni žádné předvolání kvůli podání vysvětlení její účasti na demonstraci. Účast na demonstraci proto nevyvolala žádnou reakci od ruských státních orgánů. Jednalo se pouze o jednu demonstraci, kterou žalobkyně neorganizovala a ani se neodlišovala od ostatních účastníků. Tvrdila, že jí za účast na demonstraci hrozí pokuta. Účast na jedné protivládní demonstraci není důvodem pro udělení azylu, i kdyby kvůli tomu měla být žalobkyně předvolána na policii (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004-58). Žalovaný se s účastí žalobkyně na demonstraci vypořádal dostatečně a v podrobnostech lze na příslušnou část jeho odůvodnění odkázat. Z tvrzení žalobkyně také neplyne, že by se protiválečné demonstrace účastnila společně s kolegy ze zaměstnání nebo že by o demonstraci se svými kolegy mluvila. Nic proto nenaspovídá tomu, že by v jejím zaměstnání měl kdokoli vědět o její účasti na této demonstraci. Žalobkyně se dozvěděla o propuštění své nadřízené a v sesterne kritizovala vedení za toto rozhodnutí, o čemž se doslechla její nová nadřízená a upozornila ji na to. Žalobkyně v žalobě uvádí, že se zastávala své vedoucí, ale ze správního spisu, konkrétně z předloženého facebookového příspěvku, vyplývá, že se kolegové odmítli za tuto nadřízenou postavit a ignorovali ji, tedy včetně žalobkyně. Žalobkyně se tedy své nadřízené před jejím propuštěním nijak nezastala, resp. z žádného podkladu nevyplývá, že by se žalobkyně své nadřízené před jejím propuštěním jakkoli zastala. Poté si zažádala o neplacené volno. Neplacené volno schvaloval vždy ředitel, pouze se změnil postup v případě podávání žádosti. Žalobkyně podala žádost své nové nadřízené, která od ní žádost převzala a o tři dny později ji předložila ke schválení řediteli, když přišel do zaměstnání. Nová nadřízená tedy sama žádost neschvalovala, pouze ji odnesla řediteli. Žalobkyně odcestovala a přestala docházet do zaměstnání, aniž by jí byla žádost schválena. Žalobkyně se zároveň v den podání žádosti rozhodla odcestovat ze země, takže nemohla mít v úmyslu pokračovat v pracovním poměru. Profese zdravotní sestry předpokládá fyzickou

přítomnost na pracovišti, proto by výpověď podávala v každém případě. Zaměstnavatel ji pouze předstihl a sdělil jí, že buď sama podá výpověď, nebo bude propuštěna, protože přestala docházet do zaměstnání bez schválené žádosti o neplacené volno. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že skutečným důvodem ukončení pracovního poměru byly neomluvené absence žalobkyně v zaměstnání. Krátce po obou incidentech se žalobkyni bez obtíží podařilo vycestovat ze země, proto lze předpokládat, že ruské státní orgány nepovažují její aktivitu za závažnou. Soud uzavřel, že žalobkyně nebyla pronásledována v souvislosti s projevováním politických názorů a její pracovní poměr byl ukončen, neboť přestala chodit do zaměstnání, aniž by jí byla schválena žádost o neplacené volno. Žalobkyni nehrozí ani povolání do bojů na Ukrajině, v současné době nemohou být jedinci odváděni do armády, protože mobilizace již skončila. Soud zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-31. Žalovaný i v případě žalobkyně postavil své rozhodnutí na tom, že mobilizace neprobíhá, proto není třeba nic dále zkoumat. Případná další mobilizace by byla vyhlášena za určitých podmínek a teprve tehdy by byl žalovaný povinen zkoumat, zda se týká i žalobkyně a zda jí hrozí nasazení do bojů na Ukrajině. Nelze požadovat od žalovaného, aby posuzoval míru pravděpodobnosti vyhlášení další mobilizace a eventuální zapojení žalobkyně do války na Ukrajině. Jelikož žalobkyni nehrozí povolání do armády, není ani relevantní X. původ žalobkyně. Soud dodal, že na žalobkyni nedopadá povinnost absolvovat základní vojenskou službu, protože se týká mužů a jiné věkové kategorie.

40. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 8. 2024, č. j. 7 Azs 106/2024-44 (nabytí právní moci 25. 8. 2024), odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou. Uvedl, že se žalovaný správně zaměřil jak na stěžovatelkou tvrzené jednání v zemi původu, tak i důsledky, které toto jednání pro stěžovatelku mělo, resp. by mít mohlo. Zdůraznil, že se stěžovatelka v zemi původu účastnila jedné demonstrace, přičemž účast na této demonstraci stěžovatelce nepřivodila žádné negativní důsledky. Stěžovatelka se během této demonstrace nedostala do kontaktu s bezpečnostními složkami. Ty ji nehledaly ani později. Kromě účasti na demonstraci se stěžovatelka politicky nijak neangažovala. Nebyla členkou žádné politické strany či hnutí. Politická práva ani žádným jiným způsobem neprosazovala. V minulosti neměla se státními orgány země původu žádné problémy. To potvrzuje i skutečnost, že stěžovatelka neměla problémy při opuštění země. Ostatně Ruskou federaci v minulosti opustila opakovaně, a to jak z pracovních, tak i soukromých (rekreačních) důvodů. Žalovaný se podrobně zabýval i tvrzenými problémy v zaměstnání. Dovodil, že důvodem ukončení pracovního poměru bylo to, že stěžovatelka nepřišla do práce i přesto, že jí nebyla schválena žádost o neplacené volno. V tomto směru žalovaný shledal postup zaměstnavatele za „*ničím se nevymykající praxi kdekoliv jinde, resp. za postup de facto vstřícný, když jmenované poskytl možnost podat výpověď na vlastní žádost místo okamžitého rozvázání pracovního poměru z jeho strany pro hrubé porušení pracovní kázně.*“ K nebezpečí návratu do Ruska žalovaný uvedl, že stěžovatelka nepatří do skupiny známých aktivistů, novinářů, bloggerů, atp. Státní orgány země původu o ni v minulosti zájem neprojevovaly; hranice Ruska překračovala opakovaně a ani po její účasti na předmětné demonstraci ji nehledaly. Není přitom důvod domnívat se, že by se její přístup změnil po jejím návratu do vlasti (ostatně k rizikovým skupinám obyvatelstva nepatří). K tvrzení, že stěžovatelce hrozí povolání do armády a návazně zapojení do bojů na Ukrajině žalovaný mj. uvedl, že vyhlášená mobilizace již byla ukončena, pročež stěžovatelčiny obavy nejsou opodstatněné. Městský soud se s

posouzením provedeným žalovaným ztotožnil. Důkladně vypořádal všechny vznesené námitky, a to rovněž zcela v souladu s východisky výše označené judikatury (viz body 24 a násl. napadeného rozsudku). Stěžovatelka zastoupena advokátem (tedy osobou práva znalou) přitom s konkrétními závěry žalovaného a městského soudu polemizuje povětšinou v obecné rovině. Nepředkládá žádná konkrétní tvrzení či podklady, které by měly potenciál zpochybnit (podložené) závěry žalovaného a městského soudu. Svůj azylový příběh primárně opírá o příběh svého X., ten je však založen na zcela jiných tvrzeních, resp. důvodech (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2024, č. j. 19 Az 2/2024-25, jimž městský soud zrušil rozhodnutí ministerstva vnitra, kterým ministerstvo vnitra neudělilo mezinárodní ochranu X. stěžovatelky). K obavě stěžovatelky z tohoto, že její žádost o mezinárodní ochranu bude posouzena jinak než žádost X., lze uvést, že azylové příběhy žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se posuzují samostatně, neboť rozhodování ve věcech azylových je přísně individualizováno a v jednotlivých řízeních je nezbytné odlišovat míru, v jaké dochází k porušování základních lidských práv u každé jednotlivé osoby zvlášť (k tomu viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004-81, ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005-63, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 32/2005-64, ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, publ. pod č. 1943/2009 Sb. NSS, či ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Azs 5/2013-27). Žalovaný i městský soud se důkladně zabývali všemi stěžovatelkou předestřenými tvrzeními a ty vypořádali v souladu s konstantní judikaturou. Vypořádali jak tvrzení spočívající v účasti na jedné demonstraci, tak i tvrzení stran tvrzených problémů v zaměstnání. Zohledněno bylo i tvrzení stěžovatelky stran údajné podpory bývalé vedoucí, která měla zastávat protirežimní postoje. Žalovaný případně uvedl, že na základě stěžovatelkou předložených podkladů (pracovní knížka, screenshot obrazovky) nelze dovodit, že by pracovní poměr byl ukončen z jiného důvodu, než pro uvedenou nedovolenou absenci v zaměstnání. To aproboval i městský soud. Ani v kasační stížnosti stěžovatelka (zastoupená advokátem) nepředkládá žádné konkrétní tvrzení či podklady, které by svědčily o opaku. Obecně tvrdí, že byla nucena opustit zaměstnání z důvodu, že se zastala své bývalé vedoucí, avšak nikterak se nevyjadřuje k předmětné absenci v zaměstnání. Stran obav z návratu zpět do Ruské federace žalovaný, resp. městský soud zdůraznili, že stěžovatelka nespadá mezi skupinu osob, která by byla v hledáčku tajných služeb, resp. bezpečnostních sborů Ruské federace. Mezi ty přitom patří zejména lidé mající vliv na veřejné mínění, tj. známí aktivisté, novináři, blogeri, influenceři atp., příp. lidé, kteří by mohli být nějakým způsobem vládnoucímu režimu nebezpeční (viz recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 14. 2. 2024, č. j. 7 Azs 274/2023-44, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 5 Azs 24/2023-23, ze dne 10. 7. 2024, č. j. 1 Azs 66/2024-24). Ani zde stěžovatelka nekonkretizuje, proč by měla do uvedených skupin spadat. Žalovaný i městský soud přitom důkladně zkoumali i hrozbu tvrzené mobilizace. Mj. uvedli, že z ničeho nevyplývá, že by stěžovatelka byla povinna po návratu do Ruska absolvovat základní vojenskou službu, tj. tzv. brannou povinnost (na rozdíl od stěžovatelčina X.; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-31). Žalovaný i městský soud se zabývali i (opět obecně) tvrzenou hrozbou působení stěžovatelky v pozici zdravotní sestry na ukrajinské frontě. Náležitě odůvodnili, proč takovou argumentaci neshledávají případnou (srov. str 8 a 9 rozhodnutí žalovaného a bod 28 rozsudku městského soudu). Stěžovatelka však jejich zcela konkrétní argumentaci opět zpochybňuje pouze obecně. K takovým a dalším obecným tvrzením však nezbyvá než odkázat na závěry konstantní judikatury, podle níž

je řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, resp. rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, a usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21, atp.). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že neshledal na závěrech žalovaného a městského soudu k § 12 a násl. zákona o azylu nic nezákonného. Plně odpovídají výše označené právní úpravě a judikatuře. I v dalších ohledech mají závěry žalovaného, resp. městského soudu oporu v právní úpravě a relevantní judikatuře. Ve vztahu k humanitárnímu azylu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-96, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016-32, atp. Stran doplňkové ochrany pak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010-69, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007-71, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68. Ani zájem o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, atp.). Mezinárodní ochranu nelze udělit ani s ohledem na ekonomicky či společensky neuspokojivou situaci v zemi původu, nejistotu stran „uplatnění v oboru“, či jiné pobytové důvody (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 20. 10. 2016, 5 Azs 11/2016-49, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54, ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 Azs 8/2022-40, ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, atp.).

41. Námitky v souvislosti s protirežimní činností a hrozbou povolání do armády tedy již byly vypořádány v řízení o první žádosti, žalovaný správně tento aspekt opětovně neposuzoval, když nebyly k těmto otázkám tvrzeny žádné nové skutečnosti.
42. Co se týká námitky k použitým podkladům, které neobsahují informace o trestu, jaký žalobkyni hrozí za protirežimní činnost, žalobkyně zastoupená advokátem se s podklady seznámila, zástupce si vyžádal lhůtu pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a pro jejich doplnění, žádné vyjádření poskytnuto nebylo. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 8. 7. 2024 Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí a z Informace OAMP ze dne 8. 7. 2024 Bezpečnostní a politická situace v zemi. S ohledem na obsah druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany již nebyl povinen se opětovně zabývat protirežimní činností žalobkyně a obstarat nové podklady k této otázce.
43. Azylový příběh X. a jemu hrozící postih pak není předmětem tohoto soudního přezkumu.

44. Soud uzavírá, že žalovaný zdůvodnil svůj závěr, že žalobkyně ve své žádosti neuvedla relevantní důvody, které nemohla uplatnit v řízení o předchozí žádosti, stejně tak že v zemi původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany, správně dospěl k závěru, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřipustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. července 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně